

РЕШЕНИЕ

№ 137

гр. София, 11.11.2019 г.

ВИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, Второ наказателно отделение, в публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди и деветнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галина Тонева

ЧЛЕНОВЕ: 1. Татяна Кънчева

2. Жанина Начева

при секретаря Ил. Рангелова в присъствието на прокурора Михайлова изслуша докладваното от съдия Ж. Начева наказателно дело № 526 по описа за 2019 г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по протест на прокурор от Пловдивската апелативна прокуратура против решение № 56 от 3.04.2019 г. на Пловдивския апелативен съд по в. н. о. х. д. № 611/2018 г.

В протеста е отбелязано касационното основание по чл. 348, ал.1, т. 2 НПК. Твърди се, че решението е постановено в противоречие със събрания доказателствен материал и при липса на мотиви, тъй като съдът не е изпълнил процесуалното си задължение по чл. 339, ал. 2 НПК да отговори на всички доводи и възражения на страните и да изложи последователни, логични и непротиворечиви съображения за кредитирането на едни свидетелски показания и отхвърлянето на други; Пловдивският апелативен съд е възпроизвел мотивите на Старозагорския окръжен съд, излагайки фактическата обстановка, която се е съдържала в обвинителния акт, без да е извършил самостоятелен анализ и оценка на доказателствата по делото; не е извършил задълбочен анализ на въззивния протест, в който се е твърдяло, че по отношение на показанията на св. Х. изводът на първоинстанционния съд за противоречия относно времето на извършените нарушения от страна на двамата водачи (св. Х. и подсъдимия),

е несъстоятелен; в показанията на св. Г. действително са съществували противоречия относно времето на съставяне на АУАН на св. Х. и на съставения фиш на подсъдимия, но те се дължат на факта, че двамата са били спрени за проверка от различни полицейски служители, като от множество събрани гласни доказателства се установява поредността на извършените нарушения от двамата водачи; показанията на св. Г. не са били обсъдени във връзка с показанията на св. П. и св. Ц. за конфликтните му отношения със св. М., които са повлияли на неговите възприятия и са довели до противоречията в свидетелските му показания; от мотивите не става ясно защо съдът е кредитирал с доверие показанията на св. Г., който на досъдебното производство е представял различни варианти относно случилото се, а на съдебното следствие е подкрепил единия от тях, поради което показанията му обслужват защитната позиция на подсъдимия С.; въззивният съд без подробен анализ е достигнал до необоснованото заключение, че първоинстанционният съд правилно не е кредитирал показанията на св. К.; не е взел предвид, че част от обясненията на подсъдимия С., които съответстват на показанията на св. Г., са били дадени едва в хода на съдебното следствие; подсъдимият С. е системен нарушител по ЗДП, който преди деянието е заплащал по банков път, но очевидно в случая, държейки банкнота от 20 лева в калъфа с документи, се е подготвил да извърши престъплението; проявил е упоритост и арогантност, като е пуснал банкнотата в джоба на отворената врата на полицейския автомобил преди да подпише фиша, а при неподписване от страна на нарушителя според изискванията на чл. 39 ЗАНН, на практика може да се счита, че фиш не е бил съставен; подсъдимият формално е осъществил престъпния състав на чл. 304а вр. чл. 304, ал. 1 НК. Направено е искане за отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане.

В съдебно заседание прокурорът от Върховна прокуратура не поддържа протеста. Счита, че въззивната инстанция не е допуснала процесуално нарушение и правилно е установила фактите и обстоятелствата по делото. Въз основа на тях е достигнала до извод, че извършено престъпление от подсъдимия не е доказано по несъмнен начин.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите в протеста, съображенията на страните и извърши проверка на атакувания съдебен акт в пределите по чл. 347 ал. 1 от НПК, намери следното:

С присъда № 44 от 24.10.2018 г. на Старозагорския окръжен съд по н. о. х. д. № 236/2018 г. подсъдимият Ж. Г. С. е признат за невинен в това, на 22.11.2017 г. в [населено място] да е предложил и дал подкуп – сумата от 20 лева на полицейски орган,

за да не извърши действие по служба – да не му издаде глоба с фиш за извършено от него нарушение по чл. 70, ал. 3 ЗДП, поради което го е оправдал по повдигнатото обвинение за престъпление по чл. 304а вр. чл. 304, ал. 1 НК. Разпоредил се е с веществените доказателства по делото.

С решение № 56 от 3.04.2019 г. на Пловдивския апелативен съд по в. н. о. х. д. № 611/2018 г. присъдата е потвърдена.

Касационният протест е неоснователен. Извън пространните и общо формулирани съображения относно задължението за мотивираност на съдебния акт, което включва и отговор на доводите на страните, аргументацията в протеста, макар и формално представена в контекста на допуснато нарушение по чл. 339, ал. 2 НПК, в същностната си част изразява несъгласието на прокурора с оценката за достоверност или недостоверност на гласни доказателствени средства от съда, разглеждащ делото по същество. Въззивният съд обаче притежава суверенното правомощие да преценява по свое вътрешно убеждение доказателствата, които анализира и въз основа на оценените като достоверни изгражда фактическите си изводи. В усилията да ги опровергае са твърденията на прокурора, че съдът не е обсъдил и анализирал задълбочено показанията на св. Г., не е отчел противоречията между дадените по време на съответните му разпити на досъдебното производство и непосредствено в съдебно заседание, не ги е съпоставил с показанията на св. П. и на св. Ц., от които се изяснявал личен конфликт между двамата полицейски служители – св. М. и св. Г..

Изтъкнатото в протеста не отговаря на съдържанието на въззивното решение.

Пловдивският апелативен съд ефективно е разгледал всички основни доводи и възражения на прокурора в подкрепа на въззивния протест, в т. ч. относно разминаванията във времето на извършените нарушения от св. Х. и от подсъдимия, но и без съществено значение по разглежданото дело. Възприетата по делото фактология е представена хронологично подредено във въззивното решение, атакувано от прокурора с касационния протест. Оплакването за допуснато нарушение на процесуалните правила от категорията на „абсолютните” – липса на мотиви по смисъла на чл. 348, ал.3, т. 2 НПК, е напълно неприемливо.

При установяване на правно значимите факти Пловдивският апелативен съд не е допуснал нарушения на процесуалните правила, които регулират събирането, проверката и оценката на доказателствата като елементи от доказателствената дейност, предназначени да гарантират достоверността на направените изводи. Мотивите съдържат достатъчно ясни и точни съображения кои от доказателствените източници и

защо се приемат за достоверни, кои от тях и защо се считат за недостоверни (изцяло или частично). Въззивният съд внимателно и аналитично е преценявал показанията на св. Г. и на св. К., констатирал е противоречия, съпоставял е показанията както помежду им, така и с останалите доказателствени източници според тяхната логическа зависимост. Затова и доводите в протеста представляват доводи за необоснованост на възприетите от съда фактически положения, които в рамките на настоящото производство не могат да бъдат преразглеждани. Съдържанието на въззивното решение позволява да се разбере в рамките на какви факти е прието, че подсъдимият С. не е извършил престъплението, за което е бил обвинен. На същия е било повдигнато обвинение по чл. 304а вр. чл. 304, ал. 1 НК, за това да е извършил деяние под формите на предложил и дал подкуп - сумата от 20 лева (банкнота с номинал от 20 лева), за да не му бъде съставен фиш за наложена глоба поради допуснато нарушение по ЗДП, т. е. полицейският орган да не извърши едно бъдещо действие. Според отразеното в решението, Пловдивският апелативен съд е приел за фактически установено, че подсъдимият С. е оставил банкнотата от 20 лева в джоб на предната дясна страна на автомобила, след като фишът вече е бил съставен от св. М.. Тезата, застъпена от прокурора, че преди да се подпише от нарушителя „на практика може да се счита, че фиш не е съставен” е в разрез със закона (чл. 39 ЗАНН). Не може да има никакво съмнение, че нарушителят подписва съставения фиш от съответния контролен орган (при съгласие с наложената глоба).

Предвид отсъствието на касационно основание протестът следва да бъде оставен без уважение, а въззивното решение – в сила.

По изложените съображения Върховният касационен съд, на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 56 от 3.04.2019 г. на Пловдивския апелативен съд по в. н. о. х. д. № 611/2018 г.

Настоящото решение не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: